



# MONITORUL OFICIAL

## AL

# ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 380

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 2 iunie 2015

### SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>	
Decizia nr. 222 din 2 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. b) și ale art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal .....	2-4
Decizia nr. 315 din 29 aprilie 2015 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Senatului nr. 21 din 23 martie 2015 privind completarea art. 60 din Regulamentul Senatului .....	5-6
<b>HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>	
360. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 al Regiei Autonome „Monetăria Statului” din subordinea Băncii Naționale a României ....	7-9
371. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pentru plata titlurilor executorii corespunzătoare primelor două tranșe aferente anului 2016 .....	9
<b>ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE</b>	
Decizia nr. 3 din 16 februarie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)....	10-16

# DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

### DECIZIA Nr. 222

din 2 aprilie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. b) și ale art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Constantin Aurelian Tudor în Dosarul nr. 9.704/236/2014 al Judecătoria Giurgiu — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.024 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată evoluția jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie, făcându-se, mai întâi, trimitere la Hotărârea pronunțată în Cauza *Raskolnikov împotriva Rusiei*, în care instanța europeană nu a impus statelor membre asigurarea dreptului la vizită conjugală pentru persoanele aflate în executarea unei măsuri preventive privative de libertate, dar a apreciat interesul statelor semnatare în asigurarea acestui drept, iar apoi la hotărârile din 9 octombrie 2008 și 9 iulie 2013, pronunțate în cauzele *Moiseyev împotriva Rusiei* și *Varnas împotriva Lituaniei*, precum și la Hotărârea din 27 martie 2008, pronunțată în Cauza *Dixon împotriva Regatului Unit*, prin care instanța europeană a statuat că dreptul la viață intimă aparține dreptului la viață privată și se circumscrie art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și că restrângerea acestuia trebuie să fie justificată și să se facă prin asigurarea unui just echilibru între interesele concurente.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 9.704/236/2014, **Judecătoria Giurgiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Constantin Aurelian Tudor într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de autorul excepției, aflat în arest preventiv, împotriva unei încheieri pronunțate de judecătorul de supraveghere a

privării de libertate prin care s-a respins ca neîntemeiată plângerea referitoare la acordarea dreptului la vizită intimă formulată de către acesta.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că art. 69 din Legea nr. 254/2013, prin excluderea unei persoane aflate în arest preventiv de la dreptul la viață intimă, desființează dreptul la viață intimă și privată. Se arată că textul criticat reprezintă o agresiune asupra instituției familiei, o agresiune la starea de sănătate a celui condamnat și, mai ales, asupra soțului ce nu ispășește nicio pedeapsă. Consideră că, „în mod evident, ciclul biologic al omului îi pretinde acestuia o anumită conduită intimă”, iar „întreruperea pentru perioade lungi de timp a vieții de familie, în sensul consumării relației matrimoniale, generează, de regulă, divorțul”.

6. **Judecătoria Giurgiu — Secția penală** opinează că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 254/2013 sunt neconstituționale, întrucât contravin art. 26 din Constituție. Instanța de judecată consideră că, dacă o persoană condamnată definitiv are dreptul la vizită intimă, cu atât mai mult o persoană privată de libertate aflată în curs de judecată are acest drept, întrucât beneficiază de prezumția de nevinovăție. În acest sens, apreciază că privarea de libertate într-o cauză nejudecată definitiv poate dura perioade de timp mai lungi sau mai scurte, independent de conduita inculpatului, astfel că, în acest caz, persoana privată de libertate trebuie să aștepte soluționarea definitivă a dosarului pentru a putea beneficia de vizita intimă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 254/2013 sunt neconstituționale, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 26 și art. 53. Astfel, apreciază că sunt de natură să aducă atingere dreptului la viață intimă, familială și privată, prin restrângerea nejustificată și disproporționată a exercitării dreptului la vizită intimă al persoanelor care nu sunt condamnate definitiv și sunt repartizate într-un regim de executare a pedepselor privative de libertate și sunt în curs de judecată în calitate de inculpați. În continuare, face referire la Hotărârea din 9 octombrie 2008, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Moiseyev împotriva Rusiei*, Hotărârea din 9 iulie 2013, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Varnas împotriva Lituaniei*, și la Cauza *Quinas împotriva Franței*, soluționată la data de 12 martie 1990 de fosta Comisie Europeană a Drepturilor Omului. De asemenea, invocă Hotărârea din 25 ianuarie 2000, pronunțată în Cauza *Ignaccolo-Zenide împotriva României*, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că autoritățile statului trebuie să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient care să aibă ca scop îndeplinirea obligațiilor pozitive inerente asigurării respectului efectiv al vieții de familie și de protecție a vieții private, care le revin în temeiul art. 8 — **Dreptul la respectarea**

**vieții private și de familie** din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 69 din Legea nr. 254/2013. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că autorul, aflat în arest preventiv, critică, în realitate, prevederile art. 69 alin. (1) lit. b) și ale art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013. În acest sens, Curtea reține că prevederile art. 69 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, cuprinse în titlul III — *Executarea pedepselor privative de libertate* al acestui act normativ, reglementează condițiile ce trebuie îndeplinite cumulativ de către persoanele condamnate pentru a beneficia de dreptul la vizită intimă, arătând, în alin. (1) lit. b), că acestea nu trebuie să fie în curs de judecată în calitate de inculpat, în timp ce art. 110 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, cuprins în titlul IV — *Executarea măsurilor preventive privative de libertate* al acestei legi, prevede referitor la aplicabilitatea normelor ce reglementează executarea pedepselor penale, din cuprinsul Legii nr. 254/2013, în cazul executării măsurilor preventive privative de libertate, exceptarea de la dreptul la vizită intimă a persoanelor aflate în arest preventiv, situație în care se află și autorul excepției. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 69 alin. (1): „Pot beneficia de vizită intimă persoanele condamnate care îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții: [...]

b) nu sunt în curs de judecată în calitate de inculpat;”;

— Art. 110 alin. (1): „Prevederile titlului I, titlului II, precum și ale cap. II, IV—VI și IX din titlul III, în măsura în care nu contravin dispozițiilor din prezentul titlu, se aplică în mod corespunzător, cu excepția următoarelor dispoziții privind:

[...]

b) dreptul la vizită intimă, prevăzut la art. 69 și la art. 75 alin. (3);”.

12. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 26 cu privire la viața intimă, familială și privată și art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății.

13. În examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 202 alin. (4) din Codul de procedură penală, măsurile preventive ce pot fi dispuse în timpul urmăririi penale și al judecării sunt: reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu și arestarea preventivă. Conform art. 209 alin. (3) din Codul de procedură penală, reținerea se poate dispune pentru cel mult 24 de ore, durată ce nu necesită asigurarea dreptului la vizită intimă, prevăzut la art. 69 și la art. 75 alin. (3) din Legea nr. 254/2013. Referitor la durata **măsurii arestării preventive**, conform art. 233 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, aceasta nu poate depăși 30 de zile, putând fi prelungită în condițiile art. 234 din Codul de procedură penală. Iar, potrivit art. 239 alin. (1) din același cod, în cursul judecării în primă instanță, durata totală a arestării preventive a inculpatului

nu poate depăși un termen rezonabil și nu poate fi mai mare decât jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul sesizării instanței de judecată; de asemenea, conform aceluiași alin. (1), în toate cazurile, durata arestării preventive **în primă instanță nu poate depăși 5 ani**.

14. Regimul de executare a măsurilor preventive privative de libertate este reglementat în capitolele I și II ale titlului IV al Legii nr. 254/2013, în cuprinsul cărora se prevede exceptarea de la dreptul de a primi vizite intime a persoanelor arestate preventiv. Acest drept este reglementat numai în favoarea persoanelor condamnate la pedepse definitive privative de libertate, așa cum rezultă din prevederile art. 69 și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 254/2013. Conform acestora, două dintre condițiile ce trebuie îndeplinite cumulativ de către persoanele private de libertate sunt: **să fie condamnate definitiv și să fie repartizate într-un regim de executare a pedepselor privative de libertate și, respectiv, să nu fie în curs de judecată în calitate de inculpați (într-o altă cauză penală)**.

15. Din interpretarea coroborată a normelor anterior referite, Curtea constată că, în privința vizitelor intime, Legea nr. 254/2013 prevede un regim juridic diferit pentru persoanele care execută măsura arestului preventiv, față de cel reglementat în privința persoanelor condamnate la pedepse penale definitive privative de libertate.

16. Referitor la modul de reglementare a dreptului la vizite intime, Curtea reține că legiuitorul, potrivit atribuțiilor sale constituționale, prevăzute la art. 61 alin. (1) din Constituție, și în marja de apreciere conferită de către acestea, are dreptul de a restricționa vizitele intime pentru persoanele aflate în locuri de detenție, **dar reglementarea diferită a acestui drept pentru persoane care se află în situații juridice similare este discriminatorie, dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, dacă nu are un scop legitim sau dacă nu există proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit de legiuitor prin reglementarea analizată**.

17. Raportat la excepția ridicată în prezenta cauză, Curtea constată că situația persoanelor arestate preventiv și cea a persoanelor condamnate la pedepse penale privative de libertate nu este diferită. Pe durata executării măsurilor preventive și a pedepselor definitive privative de libertate, persoanele astfel deținute se află, din perspectiva dreptului la vizite intime, în situații juridice obiectiv similare, astfel că tratamentul juridic diferit instituit prin Legea nr. 254/2013 nu are ca fundament o justificare legitimă și rezonabilă. Mai mult, atât timp cât legea nu prevede criterii de evaluare a gradului de securitate privind persoana, neasigurarea dreptului la vizită intimă persoanelor arestate preventiv este discriminatorie, neîntrunind condițiile de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit.

18. De asemenea, în aprecierea sa, Curtea va ține cont și de faptul că durata maximă a arestării preventive, în primă instanță, este de 5 ani, aceasta reprezentând o perioadă suficient de lungă pentru ca lipsirea de dreptul la vizită intimă a persoanelor arestate preventiv să afecteze în mod substanțial relațiile de familie ale acestora și că această afectare a vieții de familie nu este justificată de limitări specifice regimului de detenție.

19. În sensul celor arătate la paragrafele 13—18 este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia analizată. Astfel, prin Hotărârea din 9 iulie 2013, pronunțată în Cauza *Varnas împotriva Lituaniei*, instanța europeană a constatat că, deși privarea de libertate a unei persoane presupune limitări ale vieții sale private și de familie, este esențial dreptul persoanei în cauză de a menține legătura cu membrii apropiați ai familiei sale și că restricțiile referitoare la numărul vizitelor, la supravegherea acestor vizite și, dacă natura faptei săvârșite o justifică, supunerea persoanei aflate în detenție la un anumit regim de executare sau la anumite feluri ale vizitelor, constituie interferențe în dreptul la respectarea vieții private și de familie, prevăzut la art. 8 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a constitui încălcări ale acestui drept (paragraful 108).

20. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a remarcat că mai mult de jumătate din statele membre ale Consiliului Europei au prevăzut în legislația internă **dreptul deținuților la vizite conjugale, cu limitări și restricții specifice, dar că prevederile Convenției nu trebuie interpretate în sensul că ele obligă statele semnatare să reglementeze acest fel de vizite**. S-a arătat că acesta este un aspect cu privire la care statele părți au o largă marjă de apreciere, având libertatea de a stabili singure măsurile ce trebuie luate pentru implementarea dispozițiilor Convenției, în raport cu nevoile și resursele comunității sau ale individului. (paragraful 109).

21. Prin aceeași hotărâre, **instanța europeană a reținut că persoanele condamnate și cele arestate se află în situații diferite, conform art. 14 din Convenție (paragraful 111), dar că persoana în cauză, care a fost privată pe parcursul duratei arestului preventiv de dreptul la vizite conjugale, s-a aflat, din acest punct de vedere, într-o situație similară cu cea a persoanelor aflate în executarea unei pedepse penale privative de libertate, care beneficiau de un tratament diferit** (paragrafele 112 și 114).

22. S-a arătat, în continuare, că o diferență de tratament este discriminatorie atunci când nu are o justificare obiectivă și rezonabilă sau, cu alte cuvinte, dacă nu are un scop legitim sau dacă nu există proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit de legiuitor prin reglementarea analizată, dar că statele beneficiază de dreptul de a aprecia dacă și în ce măsură diferențele existente între situații asemănătoare justifică un tratament diferit și că în privința regimului persoanelor condamnate și a politicii penale această marjă de apreciere a statelor este una suficient de largă (paragraful 115).

23. Tot prin hotărârea pronunțată în Cauza *Varnas împotriva Lituaniei*, instanța europeană a constatat că persoanele private de libertate înainte de a fi condamnate definitiv aveau dreptul la vizite scurte (de 2 ore) și erau total lipsite de dreptul de a primi vizite conjugale, în timp ce persoanele condamnate aflate în executarea unei pedepse penale definitive privative de libertate aveau dreptul la vizite scurte (de 4 ore) și la vizite conjugale, a căror frecvență varia în funcție de regimul de executare a pedepsei stabilit. S-a observat, în acest sens, că restricțiile referitoare la dreptul la vizită al persoanelor deținute sunt aplicabile, cu titlu general, în funcție de motivele privării de libertate a acestora și din considerente de securitate (paragraful 118). Totodată, Curtea a constatat că Recomandarea Rec (2006) 2 a Comitetului de Miniștri către statele membre ale Consiliului Europei privind regulile europene

referitoare la pedeapsa închisorii, adoptată la 11 ianuarie 2006, prevede că, exceptând restricția impusă pentru o anumită perioadă de timp, de către o anumită autoritate judiciară, într-un anumit caz, persoanele private de libertate și necondamnate definitiv au dreptul de a primi vizite și de a comunica cu membrii familiei la fel ca persoanele aflate în executarea unor pedepse privative de libertate definitive (paragraful 119).

24. În același sens, prin Hotărârea din 6 iunie 2009, pronunțată în Cauza *Moiseyev împotriva Rusiei*, paragrafele 258—259, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, referitor la lipsa contactului cu vizitatorii, că persoana deținută în timpul derulării procesului penal, care a fost lipsită fizic de contactul cu vizitatorii în timpul detenției sale de 3 ani și jumătate, în lipsa unei nevoi demonstrate de izolare, cum sunt motivele de securitate, a suferit o ingerință nejustificată în dreptul la respectarea vieții private și de familie. În speța supusă soluționării, *Curtea a statuat că perioada lungă de detenție (care era de 2 ani la data la care applicantul a solicitat pentru prima dată dreptul la vizită conjugală) i-a redus acestuia viața de familie într-o măsură ce nu poate fi justificată de limitările specifice regimului de detenție și că refuzul autorităților de a acorda deținutului dreptul la vizită conjugală a fost bazat pe considerente teoretice de securitate, dar, în egală măsură, și pe lipsa facilităților necesare, argumente ce nu pot constitui fundamente pentru pronunțarea unor soluții de către Curte* (paragraful 121, *Moiseyev împotriva Rusiei*).

25. În consecință, instanța europeană a stabilit că restricționarea dreptului la vizite conjugale pe durata detenției fără o justificare obiectivă și rezonabilă din partea autorităților pentru diferența de tratament creată constituie o discriminare, ce contravine prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării în coroborare cu cele ale art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenție (paragrafele 121 și 122).

26. Pentru aceste motive, Curtea Constituțională constată că diferența de tratament juridic referitoare la dreptul la vizite intime, așa cum aceasta este prevăzută la art. 69 și art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 254/2013, în reglementarea regimului executării măsurilor preventive privative de libertate, respectiv a pedepselor penale definitive, nu are o justificare obiectivă și rezonabilă și nu se bazează pe considerente de securitate a activităților desfășurate în locurile de detenție. Prin urmare, această diferență discriminează persoanele arestate preventiv în raport cu cele condamnate la pedepse penale privative de libertate, **fiind de natură a contraveni dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, raportate la cele ale art. 26 din Constituție**.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Aurelian Tudor în Dosarul nr. 9.704/236/2014 al Judecătoria Giurgiu — Secția penală și constată că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. b) și ale art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Judecătoria Giurgiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Cristina Teodora Pop**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 315

din 29 aprilie 2015

## referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Senatului nr. 21 din 23 martie 2015 privind completarea art. 60 din Regulamentul Senatului

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Cu Adresa nr. 1.471 din 1 aprilie 2015, secretarul general al Senatului a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție, precum și al art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea formulată de 30 de senatori referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Hotărârii Senatului nr. 21 din 23 martie 2015 privind completarea art. 60 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005.

2. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.029 din 1 aprilie 2005, formând obiectul Dosarului nr. 698 C/2015.

3. În motivarea sesizării, se susține, în esență, că textul constituțional menționat, coroborat cu prevederile art. 46 alin. (4) și art. 47 din Regulamentul Senatului, „nu reglementează posibilitatea liderilor de grupuri parlamentare de a aproba înlocuirea unui senator dintr-o comisie parlamentară”. O asemenea înlocuire trebuie să fie aprobată numai de Senat, așa cum, de altfel, este reglementat în art. 47 teza a doua din Regulamentul Senatului, potrivit căruia „*Liderii grupurilor parlamentare pot anunța oricând decizia grupului de a opera schimbări între membrii grupului privind apartenența la comisii, cu respectarea numărului total al membrilor comisiei, a numărului de reprezentanți ai grupului și a prevederilor art. 46 alin. (3). Schimbările se supun votului Senatului.*” Art. 46 alin. (4) din Regulamentul Senatului, invocat de asemenea de autorii sesizării, prevede că „*Senatul aprobă componența nominală a fiecărei comisii cu votul deschis al majorității senatorilor prezenți.*”

4. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președintelui Senatului, pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent.

5. Președintele Senatului a transmis, cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.297 din 16 aprilie 2015, punctul de vedere al Biroului permanent, în sensul că prevederile regulamentare ce fac obiectul sesizării nu încalcă dispozițiile Constituției. Se arată în acest sens că art. 64 din Constituție cuprinde prevederi referitoare la principiul autonomiei parlamentare, care reprezintă esența parlamentarismului. Modificările aduse art. 60 din Regulamentul Senatului instituie, pe cale de excepție, posibilitatea ca senatorul care absentează motivat de la lucrările comisiei din care face parte să fie înlocuit de către un alt senator, din același grup parlamentar, în baza împuternicirii semnate de liderul de grup. Această reglementare nu aduce atingere art. 64 alin. (4) din Constituție, întrucât textul constituțional nu cuprinde limitări sau interdicții cu privire la constituirea comisiilor. Mai mult, substituirea nu afectează în niciun fel componența comisiei, așa cum a fost aprobată de plenul Senatului, substituirea fiind similară instituției mandatului din dreptul civil, având totodată caracter temporar. Potrivit punctului de vedere transmis Curții Constituționale, la adoptarea

acestei modificări au fost avute în vedere următoarele considerente: asigurarea celerității lucrărilor comisiei, a echilibrului configurației politice, precum și asigurarea unei forme unitare a regulamentelor celor două Camere, întrucât în prezent dispoziții similare celei introduse în Regulamentul Senatului se găsesc în Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, în art. 51 alin. (6). Cât privește corelarea cu prevederile art. 46 alin. (4) și art. 47 din Regulamentul Senatului, se apreciază că aceste prevederi reglementează ipoteze de lucru diferite.

## CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, hotărârea de modificare a Regulamentului Senatului criticată, prin raportare la prevederile Constituției României, și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

6. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor hotărârii de modificare a Regulamentului Senatului criticate.

7. Obiectul sesizării, astfel cum a fost formulat, îl constituie Hotărârea Senatului nr. 21 din 23 martie 2015 privind completarea art. 60 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 24 martie 2015, al cărei articol unic are următorul cuprins: „*La articolul 60 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins: «Senatorul care absentează motivat de la lucrările comisiei din care face parte poate fi înlocuit, pentru acea ședință, de un alt senator, cu drept de vot, din același grup parlamentar, pe baza împuternicirii semnate de liderul grupului parlamentar respectiv.»*”

8. Dispozițiile constituționale invocate în motivarea sesizării sunt cele ale art. 64 alin. (4), potrivit cărora „*Fiecare Cameră își constituie comisia permanentă și își poate constitui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune.*”

9. Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată mai întâi că alin. (4) al art. 60 din Regulamentul Senatului, introdus prin Hotărârea Senatului nr. 21/2015, reglementează în mod expres posibilitatea înlocuirii senatorului care absentează motivat de la lucrările comisiei din care face parte, pentru acea ședință, de un alt senator, cu drept de vot, din același grup parlamentar, pe baza împuternicirii semnate de liderul grupului parlamentar respectiv.

10. Autorii sesizării critică acest text regulamentar sub aspectul procedurii pe care o instituie, apreciind că, față de dispozițiile art. 64 alin. (4) din Constituție, înlocuirea senatorului care absentează motivat de la lucrările comisiei trebuie să fie aprobată numai de Senat, iar nu de liderul grupului parlamentar. În opinia autorilor sesizării, procedura aplicabilă și în această situație este cea pe care o reglementează în prezent textele din Regulamentul Senatului referitoare la aprobarea componenței comisiilor parlamentare, respectiv schimbările între membrii grupului privind apartenența la comisii.

11. Cu privire la art. 64 din Constituție — *Organizarea internă a Parlamentului*, ale cărei dispoziții sunt invocate în motivarea

sesizării, Curtea a reținut în mod constant că acesta consacră principiul autonomiei regulamentare a Parlamentului, în virtutea căruia fiecare Cameră este în drept să își stabilească, în limitele și cu respectarea prevederilor constituționale, regulile de organizare și funcționare, care, în substanța lor, alcătuiesc regulamentul fiecărei Camere (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 1.009 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 4 august 2009). Regulamentele parlamentare se constituie astfel într-un ansamblu de norme juridice, menite să organizeze și să disciplineze activitatea parlamentară cu privire, printre altele, la procedura de legiferare, de numire sau de investitură a celor mai importante instituții sau autorități publice în stat (Guvern, o parte dintre judecătorii Curții Constituționale, o parte dintre membrii Consiliului Superior al Magistraturii, membrii Curții de Conturi, Avocatul Poporului, directorii serviciilor de informații), precum și regulile de organizare și funcționare ale fiecărei Camere. Normele regulamentare reprezintă astfel instrumentele juridice care permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului, autoritate reprezentativă prin care poporul român își exercită suveranitatea națională, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) din Constituție (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012).

12. Alin. (4) și (5) ale art. 64 din Constituție, care cuprind reglementări referitoare la comisiile parlamentare, statuează următoarele: „(4) Fiecare Cameră își constituie comisii permanente și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune. (5) Birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere”. Curtea constată că normele constituționale citate se referă la constituirea de comisii permanente ale Camerelor Parlamentare și la posibilitatea constituirii de comisii speciale, consacrand, totodată, obligația respectării, la alcătuirea acestora, a principiului configurației politice a fiecărei Camere. Stabilirea regulilor de procedură privind organizarea și funcționarea comisiilor este de competența Parlamentului, în virtutea autonomiei regulamentare a acestuia.

13. Examinând textul regulamentar introdus prin Hotărârea Senatului criticată, în raport de normele constituționale de referință, se constată mai întâi că nu reglementează constituirea comisiilor parlamentare sau schimbarea componenței lor, ci măsuri de asigurare a bunei funcționări a acestora. Înlocuirea unui membru al comisiei de către un alt membru al aceluiași grup parlamentar, numai pentru o anume ședință a comisiei, și anume aceea la care a fost constatată absența motivată, reprezintă o măsură cu caracter organizatoric, de excepție,

menită să asigure continuitatea activității în comisiile Parlamentului, cu respectarea principiului configurației politice pe care Constituția îl consacră în art. 64 alin. (5), mai sus citat.

14. Curtea reține că, astfel cum a fost redactat, textul criticat dă expresie autonomiei regulamentare a Camerelor Parlamentului, fiind introdus în vederea realizării obiectivelor arătate, respectiv a asigurării continuității și desfășurării cu celeritate a activității comisiilor parlamentare, organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului, a căror activitate are caracter pregătitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei. Dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor comisiilor se finalizează cu întocmirea de rapoarte sau avize care au rolul de a pregăti și facilita desfășurarea lucrărilor Camerelor, respectiv a dezbaterilor care vor avea loc în plenul acestora (a se vedea în acest sens Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014). Acest rol pe care comisiile parlamentare și, în special, comisiile permanente îl au în cadrul activității parlamentare în ansamblul său impune o organizare a lucrărilor acestora de natură să asigure realizarea scopului pentru care sunt constituite, cu respectarea principiului configurației politice, precum și a celorlalte norme constituționale care guvernează activitatea Parlamentului.

15. Dispoziții similare cuprinde și Regulamentul Camerei Deputaților, care prevede în art. 51 alin. (6) că „*Deputatul care absentează de la lucrările comisiei poate fi înlocuit de un alt deputat din același grup, pe baza împuternicirii semnate de liderul grupului parlamentar*”.

16. De altfel, în lipsa unei dispoziții constituționale care să stabilească reguli de procedură referitoare la funcționarea comisiilor parlamentare, autorii sesizării își fundamentează criticile de neconstituționalitate pe o „coroborare” a art. 64 alin. (4) din Constituție, aplicabil constituirii și alcătuirii comisiilor Parlamentului, cu prevederile art. 46 alin. (4) și art. 47 din Regulamentul Senatului. Nu poate fi reținută o astfel de motivare, respectiv invocarea altor dispoziții din Regulamentul Senatului ca temei al criticilor formulate, întrucât controlul de constituționalitate pe care Curtea îl realizează în exercitarea atribuției prevăzute de art. 146 lit. c) din Constituție privește conformitatea normelor regulamentare cu cele ale Constituției, iar nu compararea mai multor dispoziții din Regulamentul Senatului și raportarea concluziei ce ar rezulta la norme și principii constituționale. În plus, textele regulamentare invocate se referă la aprobarea componenței comisiilor parlamentare, respectiv la schimbările între membrii grupului privind apartenența la comisii, ipoteze diferite de aceea pe care o reglementează art. 60 alin. (4) din Regulamentul Senatului, introdus prin Hotărârea Senatului nr. 21/2015.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. c) din Constituție și ale art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate formulată de un număr de 30 de senatori și constată că Hotărârea Senatului nr. 21 din 23 martie 2015 privind completarea art. 60 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005 este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 aprilie 2015.

PREȘEDINTE,  
**DANIEL MARIUS MORAR**

Prim-magistrat-asistent,  
**Marieta Safta**

# HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### HOTĂRÂRE

#### **privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 al Regiei Autonome „Monetăria Statului” din subordinea Băncii Naționale a României**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2015 al Regiei Autonome „Monetăria Statului” din subordinea Băncii Naționale a României, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

**VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:

Guvernatorul Băncii Naționale a  
României,

**Mugur Constantin Isărescu**

Ministrul finanțelor publice,

**Eugen Orlando Teodorovici**

Ministrul muncii, familiei, protecției  
sociale și persoanelor vârstnice,

**Rovana Plumb**

AUTORITATEA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE/LOCALE  
 Operatorul economic: Regia Autonomă „Monetăria Statului”  
 Sediul/Adresa: București, str. Fabrica de chibrituri 30  
 Cod unic de înregistrare 427304

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI  
 pe anul 2015**

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2015)
0	1	2	3	4
I.		<b>VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)</b>	1	64.618
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	64.404
	a)	subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0
	b)	transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	0
	2	Venituri financiare	5	214
	3	Venituri extraordinare	6	0
II		<b>CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)</b>	7	56.994
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	56.739
	A.	cheltuieli cu bunuri și servicii	9	32.597
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	140
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	11	15.194
	C0	Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	12.268
	C1	ch. cu salariile	13	9.552
	C2	bonusuri	14	2.716
	C3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	0
	C4	Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	255
	C5	cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	2.671
	D.	alte cheltuieli de exploatare	19	8.808
	2	Cheltuieli financiare	20	255
	3	Cheltuieli extraordinare	21	0
III		<b>REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)</b>	22	7.624
IV		<b>IMPOZIT PE PROFIT</b>	23	2.153
V		<b>PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:</b>	24	5.471
	1	Rezerve legale	25	0
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	0
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	0
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	0
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	0
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	5.471
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	547
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	3.009
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	0
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	0
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	0
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	2.462
VI		<b>VENITURI DIN FONDURI EUROPENE</b>	36	0

\*) Anexa este reprodusă în facsimil.



		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2015)
0	1	2	3	4
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	0
	a)	cheltuieli materiale	38	0
	b)	cheltuieli cu salariile	39	0
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	0
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	0
	e)	alte cheltuieli	42	0
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	16.692
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	16.692
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	336
	2	Nr. mediu de salariați total	49	330
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	2.937,12
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	2.412,12
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	195
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	2.177.813
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	882,01
	8	Plăți restante	55	
	9	Creanțe restante	56	

\*) Rd.50 = Rd.155 din Anexa de fundamentare nr.2

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### HOTĂRÂRE

#### privind suplimentarea bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pentru plata titlurilor executorii corespunzătoare primelor două tranșe aferente anului 2016

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 53 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2015 nr. 186/2014,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, pe anul 2015, cu suma de 8.953 mii lei, la capitolul 68.01 „Asigurări și asistență socială”, titlul 10 „Cheltuieli de personal”, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — „Acțiuni generale”.

Art. 2. — Sumele alocate potrivit prezentei hotărâri vor fi utilizate numai pentru plata titlurilor executorii care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2013, ale

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pe anul 2015.

PRIM-MINISTRU  
**VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:

Ministrul muncii,  
familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,  
**Rovana Plumb**  
Ministrul finanțelor publice,  
**Eugen Orlando Teodorovici**

București, 27 mai 2015.  
Nr. 371.

# ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

## DECIZIA Nr. 3

din 16 februarie 2015

Dosar nr. 31/1/2014/HP/P

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Francisca Vasile — judecător la Secția penală — judecător-raportor

Anca Mădălina Alexandrescu — judecător la Secția penală

Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală

Simona Daniela Encean — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Luminița Zglimbea — judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

Mădălin Marian Pușcă — magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Iași — Secția penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în sensul de a se stabili dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal, condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat domnul Mădălin Marian Pușcă, magistrat-asistent în cadrul secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27<sup>6</sup> din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Luliana Nedelcu din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că s-au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept din partea unor curți de apel, tribunale și judecătorii. În acest context, a arătat că la nivelul instanțelor naționale s-au conturat trei opinii, dintre care două majoritare:

1. *În prima opinie majoritară exprimată s-a susținut că în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie și revocarea suspendării condiționate a pedepsei anterioare, iar, potrivit Codului penal actual condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite sub aspectul primului termen al recidivei, se ia în considerare pedeapsa stabilită conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a*

*Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, respectiv cumulul aritmetic.*

2. *În cea de-a doua opinie majoritară exprimată s-a susținut că în ipoteza în discuție sunt incidente dispozițiile art. 44 raportat la art. 39 din noul Cod penal, regimul sancționator fiind cel prevăzut pentru pluralitatea intermediară.*

3. *În cea de-a treia opinie s-a susținut că la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit legii noi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal, condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, deoarece starea de recidivă postcondamnatorie intrată în puterea lucrului judecat și reflectată în pedeapsa definitiv aplicată nu poate fi înlăturată, ea nemaiputând fi pusă în discuție.*

În continuare, a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul raportor care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

A mai referat că Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus concluzii scrise prin care a solicitat pronunțarea unei decizii prin care chestiunea de drept supusă dezlegării să primească următoarea rezolvare: „în aplicarea art. 6 din Codul penal, stabilirea pedepsei potrivit legii noi în cazul pluralității de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969 presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal actual, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal”.

Doamna judecător-raportor Francisca Vasile a precizat că ceea ce trebuie stabilit în prezenta cauză este dacă sunt incidente dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a acordat cuvântul asupra eventualelor cereri sau chestiuni prealabile și, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat procurorului să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că obiectul prezentei sesizări îl reprezintă aplicarea art. 6 din Codul penal în ipoteza unei recidive postcondamnatorii sancționate definitiv pe legea veche și configurată prin aplicarea unei pedepse de șapte ani închisoare pentru o infracțiune de tâlhărie în formă calificată, care, fiind săvârșită în termenul suspendării condiționate a executării unei pedepse de nouă luni, a impus revocarea suspendării și executarea pedepsei alături de pedeapsa a cărei executare a fost suspendată, astfel încât pedeapsa rezultantă de executat este aceea de șapte ani și nouă luni.

A susținut că, potrivit legii noi, art. 41 alin. (1) din Codul penal, acestei forme de pluralitate pe legea veche nu îi mai corespunde aceeași formă de pluralitate, ci aceea a pluralității intermediare.

S-a mai precizat că aplicarea art. 6 din Codul penal în cazul pedepselor definitive are drept rațiune asigurarea principiului legalității în cazul acestor pedepse, respectiv oferirea unui

suport legal, nefiind permisă executarea unor pedepse care nu își mai au corespondent în legea nouă.

A făcut trimitere la Decizia nr. 1/2014 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în care s-a detaliat mecanismul de aplicare a art. 6 din Codul penal în cazul formelor de pluralitate intermediară. S-a arătat că, în cazul concursului de infracțiuni, acest mecanism se va realiza în două etape, verificându-se, în prima etapă, pedepsele componente ale acestei forme de pluralitate și compararea lor cu maximumul pedepsei prevăzut de legea nouă, fiind posibilă reducerea acestora în măsura în care depășesc maximumul special prevăzut de noua lege.

A arătat că, în a doua etapă, se verifică pedeapsa rezultantă.

De asemenea, doamna procuror a precizat că mecanismul expus este valabil și în cazul formei de pluralitate a recidivei postcondamnatorii conform legii vechi, însă este necesar a fi avute în vedere eventualele consecințe ale unei modificări ale limitelor de pedeapsă ce nu mai permit configurarea unei stări de recidivă.

Doamna procuror a făcut precizări referitoare la cauza în care s-a configurat prezenta chestiune de drept ce face obiectul dezlegării arătând că aplicarea, în două etape, a mecanismului anterior evocat presupune verificarea pedepselor componente ale pluralității de infracțiuni. Acestea, nedepășind maximumul special prevăzut de legea nouă, nu impun reducerea pedepsei aplicate. Ulterior, se va proceda la compararea pedepselor cu aplicarea tratamentului sancționator al pluralității intermediare ajungându-se la o pedeapsă de șapte ani și trei luni închisoare.

S-a mai arătat că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal nu sunt incidente, întrucât acestea s-ar aplica numai revocărilor sau anulărilor de suspendare condiționată a executării pedepsei ce urmează a fi dispuse după intrarea în vigoare a Codului penal.

În susținerea punctului de vedere, doamna procuror a precizat că în alin. (1) al art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal se face referire la o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării ce se menține și ulterior intrării în vigoare a noului Cod penal. Alin. (2) al art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal se referă la pedeapsa prevăzută la alin. 1, respectiv o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării ce a fost menținută după intrarea în vigoare a noului Cod penal. Or, în speța de față, ipoteza nu este aceeași fiind în prezența unei suspendări condiționate a executării pedepsei care a fost în mod definitiv revocată sub legea nouă.

Procurorul a mai arătat că opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se mai întemeiază și pe doctrina ce a fost relevată în concluziile scrise depuse de către Ministerul Public.

De asemenea, s-a mai invocat și Decizia nr. 648/2014 a Curții Constituționale în care s-a verificat constituționalitatea art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

În concluzie, a solicitat admiterea sesizării și aplicarea pedepsei din perspectiva tratamentului sancționator la care se poate ajunge prin incidența dispozițiilor art. 44 alin. (1) raportat la art. 39 din Codul penal.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare asupra sesizării formulate.

După care,

#### ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

##### I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 10 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 8.624/245/2014, Tribunalul Iași — Secția penală NCPP Fond — Contestații — Cameră preliminară,

în temeiul art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „*dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 6 Cod penal, la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal, condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal.*”

##### II. Expunerea succintă a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 8.624/245/2014 al Tribunalului Iași — Secția penală:

Tribunalul Iași — Secția penală NCPP Fond — Contestații — Cameră preliminară a fost sesizat cu judecarea unei contestații îndreptate împotriva Sentinței penale nr. 780/10.04.2014 a Judecătoriei Iași, prin care s-a respins cererea de aplicare a legii penale mai favorabile formulată de persoana condamnată L.N.I.

Prin Sentința penală nr. 780 NCPP din 10.04.2014 a Judecătoriei Iași s-a dispus în baza dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2013 privind măsurile necesare pentru funcționarea comisiilor de evaluare din penitenciare, din centrele de reeducare și din centrele de reținere și arestare preventivă, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea bunei funcționări a instanțelor pe durata desfășurării activității acestor comisii respingerea contestației formulate de contestatorul L.N.I., aflat în prezent în Penitenciarul cu Regim de Maximă Siguranță Iași.

Pentru a dispune astfel, Judecătoria Iași a reținut că, prin cererea adresată acestei instanțe, persoana condamnată, L.N.I., aflată în prezent în Penitenciarul cu Regim de Maximă Siguranță Iași, a solicitat aplicarea legii penale mai favorabile, având în vedere intrarea în vigoare a noului Cod penal și a noului Cod de procedură penală, respectiv dispozițiile prevăzute de art. 6 din noul Cod penal ce arată că atunci când, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii, a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

Totodată, s-a precizat că situația persoanei condamnate se prezintă astfel: prin Sentința penală nr. 3.665/07.12.2012 a Judecătoriei Iași (Dosar nr. 26.552/245/2012), definitivă prin Decizia penală nr. 491/30.04.2013 a Curții de Apel Iași, inculpatul L.N.I. a fost condamnat la pedeapsă de 7 (șapte) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, prevăzută și pedepsită de art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. c) și alin. 21 lit. a), b) și e) din Codul penal, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. a) din Codul penal.

În temeiul dispozițiilor art. 83 din Codul penal s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 9 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 2.001/03.07.2012 a Judecătoriei Iași (definitivă la 17.07.2012) și s-a dispus executarea acestei pedepse alăturat pedepsei de 7 ani închisoare aplicată prin prezenta sentință, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa totală de 7 (șapte) ani și 9 (nouă) luni închisoare.

Față de conținutul acestei situații juridice instanța a arătat că, pentru aplicarea legii penale mai favorabile, trebuie analizate comparativ cu dispozițiile din legea penală veche, dacă modalitatea de stabilire a pedepsei pe noul Cod penal este mai favorabilă față de cea stabilită pe vechiul Cod penal.

Astfel, în baza noului Cod penal, conform art. 6 alin. (1), când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim. Conform art. 39 alin. (1) lit. b) ce prevede pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni se arată aceea că, în

caz de concurs de infracțiuni când s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, iar pedeapsa în caz de recidivă se stabilește diferit în funcție de data realizării celui de-al doilea act infracțional, și anume: conform art. 43 alin. (1), dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta, iar, conform art. 43 alin. (5), dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.

Față de aceste considerente instanța a respins contestația formulată de persoana condamnată L.N.I.

Împotriva Sentinței penale nr. 780 NCPP din 10.04.2014 a Judecătoria Iași a formulat contestație persoana condamnată L.N.I., cauza fiind înregistrată pe rolul Tribunalului Iași.

La termenul din 10.12.2014, Tribunalul Iași, Secția penală, a pus în discuția părților aplicabilitatea art. 475 din Codul de procedură penală privind chestiunile de drept vizând care dispoziții de drept material pot fi aplicate de către instanță în procedura de analiză a maximului pedepsei prevăzut de legea nouă conform dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, având în vedere că numitul L.N.I. a fost condamnat ca și recidivist, recidivă care pe noul Cod penal nu mai întrunește condițiile de existență, ci ale unei pluralități intermediare, existând o diferență de tratament juridic între recidiva postcondamnatorie pe noul cod și pluralitatea intermediară.

*Punctele de vedere cu privire la dezlegarea chestiunii de drept*, astfel cum au fost exprimate oral în fața Tribunalului Iași, Secția penală, cu ocazia dezbaterilor desfășurate pe acest aspect la termenul de judecată din 10 decembrie 2014:

Contestatorul condamnat a susținut, prin apărătorii aleși, că în cauză sunt aplicabile dispozițiile noului Cod penal și ale noului Cod de procedură penală. În conformitate cu noile dispoziții a arătat că primul termen al recidivei nu mai există, fiind considerat cel mult o pluralitate intermediară.

De asemenea a apreciat că ar trebui aplicate dispozițiile art. 44 din Codul penal referitoare la pluralitatea intermediară, întrucât nu mai există concurs de infracțiuni și nici recidivă în cauză, precum și dispozițiile art. 40 din Codul penal cu privire la contopirea pedepselor și nu cumularea celor două pedepse.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept ridicată de către instanță, arătând că pedeapsa de 9 luni ce a fost adăugată la pedeapsa de 7 ani pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie nu este un spor de pedeapsă și nu are caracterul unui spor de pedeapsă, ci este doar efectul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei anterioare. De altfel, prin derogare de la dispozițiile art. 39 alin. (1) din Codul penal anterior care prevedea pedeapsa în cazul recidivei postcondamnatorii, alineatul ultim al art. 83 din Codul penal anterior prevede că „la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă”.

Având în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal care menționează faptul că măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal anterior se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal și că regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, a considerat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție având în vedere dispoziția tranzitorie prevăzută la art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Cu privire la îndeplinirea condițiilor art. 475 din Codul procedură penală, Tribunalul Iași a apreciat că a fost sesizat cu judecarea unei contestații îndreptate împotriva Sentinței penale nr. 780/10.04.2014 a Judecătoria Iași, prin care s-a respins cererea de aplicare a legii penale mai favorabile formulată de persoana condamnată L.N.I., soluția ce urmează a fi pronunțată în cauză fiind definitivă.

În același timp, chestiunea de drept invocată de instanță din oficiu nu a mai făcut obiectul vreunei proceduri similare, iar din verificările efectuate nu există pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție vreoa cauză care să aibă același obiect sau instanța supremă să fi fost sesizată cu vreun recurs în interesul legii vizând aceeași problemă juridică.

Totodată, prin prisma situației juridice a persoanei condamnate L.N.I., soluționarea problemei de drept ridicate de instanță urmează a influența hotărâtor soluționarea cererii deduse judecării, soluționarea în fond a cauzei depinzând de problema dacă sunt aplicabile prevederile art. 43 alin. (1) din Codul penal sau cele ale art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal la determinarea maximului de pedeapsă aplicabil conform legii noi faptelor comise de condamnat.

Instanța nu a fost de acord cu opinia reprezentantului Ministerului Public că nu se impune sesizarea instanței supreme, întrucât dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal nu sunt aplicabile cauzei și, prin urmare, nu pot oferi soluții la problema de drept invocată. S-a apreciat că din analiza dispozițiilor art. 15 rezultă că legiuitorul a avut în vedere situația condamnării la executarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării în baza legii vechi, prevăzând că regimul de revocare a acestei măsuri este cel prevăzut de Codul penal din 1969. Or, analiza principiului legii penale mai favorabile presupune ca situația juridică a persoanei condamnate să fie transpusă ipotetic sub imperiul legii noi, nefiind temeiuri pentru o atare analiză din perspectiva unei infracțiuni comise sub legea veche (cea pentru care s-a aplicat pedeapsa de 9 luni închisoare) și a alteia săvârșite sub legea nouă (tâlhăria).

Pe de altă parte, nici instanța și nici părțile nu au susținut că pedeapsa de 9 luni închisoare ar fi un „spor” și nu o pedeapsă de sine stătătoare, pedeapsă însă ce trebuie verificată din perspectiva caracterului său de prim termen al unei recidive postcondamnatorii reținute sub Codul penal din 1969 și care nu ar mai avea o atare natură dacă ar trebui analizate în procedura de față și condițiile art. 41 din Codul penal în vigoare.

Tribunalul Iași a mai arătat că, potrivit datelor furnizate de probatoriile administrate, contestatorul L.N.I. a fost condamnat prin Sentința penală nr. 2.001/03.07.2012 a Judecătoria Iași, definitivă prin nerecurare la 17.07.2012, la pedeapsa de 9 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În termenul de încercare stabilit prin această sentință, contestatorul a comis la data de 28.07.2012 infracțiunea de tâlhărie prevăzută de art. 211 alin. (1), alin. 2 lit. c) și alin. 21 lit. a), b) și e) din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. a) din Codul penal din 1969, infracțiune pentru care i-a fost aplicată pedeapsa închisorii de 7 ani prin Sentința penală nr. 3.665/07.12.2012, definitivă la 30.04.2013. Prin aceeași sentință, în baza art. 83 din Codul penal din 1969, a fost revocat beneficiul suspendării condiționate pentru pedeapsa de 9 luni închisoare aplicată anterior, stabilindu-se în sarcina persoanei condamnate o pedeapsă de executat de 7 ani și 9 luni închisoare.

S-a apreciat că, dacă s-ar considera cele două infracțiuni ca fiind comise de persoana condamnată sub imperiul noului Cod penal, ar trebui verificate mai întâi limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru fiecare infracțiune și apoi modul de sancționare a pluralității de infracțiuni reținute în sarcina persoanei condamnate, potrivit principiilor desprinse din motivarea Deciziei nr. 1/14.04.2014 a instanței supreme.

Numai că pedeapsa de 9 luni închisoare inițial aplicată, potrivit art. 41 din actualul Cod penal, nu mai poate constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii reținute în sarcina contestatorului sub imperiul legii vechi, putând fi luată în considerare doar ca primul termen al unei pluralități intermediare de infracțiuni. Acest aspect ar contraveni însă autorității de lucru judecat a sentinței penale de condamnare în care s-a reținut starea de recidivă în mod legal în raport cu legea în vigoare.

Or, dacă s-ar considera că recidiva postcondamnatorie produce efecte indiferent de întrunirea sau nu a condițiilor art. 41 din Codul penal în vigoare, din moment ce a fost legal reținută sub imperiul legii vechi, ar rezulta o pedeapsă de 7 ani și 9 luni închisoare pentru pluralitatea de infracțiuni comisă de contestatorul condamnat, prin aplicarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Codul penal.

În situația contrară, în care s-ar considera că faptele comise de persoana condamnată constituie, conform exigențelor legii noi, doar o pluralitate de infracțiuni, ar fi aplicabile la determinarea pedepsei aplicabile prevăzute de art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal, rezultând o pedeapsă de 7 ani și 3 luni închisoare (pedeapsa cea mai grea + 1/3 din 9 luni).

### III. Dispoziții legale incidente:

#### Art. 6 din Codul penal — Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei

(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de lege nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim. [...]

#### Art. 41 din Codul penal — Recidiva

(1) Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare. [...]

#### Art. 43 din Codul penal — Pedeapsa în caz de recidivă

(1) Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta. [...]

#### Art. 44 din Codul penal — Pluralitatea intermediară

(1) Există pluralitate intermediară de infracțiuni când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.

(2) În caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni.

#### Art. 39 din Codul penal — Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni

(1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează: a) când s-au stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață; b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite; c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite; d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii; e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c). [...]

#### Art. 37 din Codul penal anterior — Recidiva în cazul persoanei fizice

Există recidivă pentru persoana fizică în următoarele cazuri:

a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării pedepsei sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea mai mare de un an. [...]

#### Art. 4 și 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Art. 4. — Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximumul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.

Art. 15 alin. (2) — Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

#### IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Persoana condamnată L.N.I. a depus punctul de vedere scris privind chestiunea de drept supusă judecării, astfel cum prevăd dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, arătând că trebuie luate în considerare dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din noul Cod penal cu referire la art. 6 din noul Cod penal.

#### V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate:

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că la nivelul curților de apel și al instanțelor de judecată arondate s-au conturat următoarele trei opinii, dintre care două majoritare:

1. În prima opinie majoritară exprimată s-a susținut că în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie și revocarea suspendării condiționate a pedepsei anterioare, iar potrivit Codului penal actual, condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite sub aspectul primului termen al recidivei, se ia în considerare pedeapsa stabilită conform art. 15 alin. (2) din Legea 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, respectiv cumulul aritmetic.

2. În cea de a doua opinie majoritară exprimată s-a susținut că în ipoteza în discuție sunt incidente dispozițiile art. 44 raportat la art. 39 din noul Cod penal, regimul sancționator fiind cel prevăzut pentru pluralitatea intermediară.

3. În cea de a treia opinie s-a susținut că la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit legii noi în cazul unei pluralități de infracțiuni care potrivit Codului penal din 1969 presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal, condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, deoarece starea de recidivă postcondamnatorie intrată în puterea lucrului judecat și reflectată în pedeapsa definitiv aplicată nu poate fi înlăturată, ea nemaiputând fi pusă în discuție.

#### VI. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

Dintre specialiști, colectivul de drept penal al Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca a comunicat următorul punct de vedere:

În ipoteza unei pluralități de infracțiuni, aplicabilitatea dispozițiilor art. 6 din Codul penal trebuie verificată chiar dacă niciuna dintre pedepsele aplicate sub legea veche pentru infracțiunile din structura pluralității nu întrunește condițiile pentru a fi redusă prin efectul intrării în vigoare a legii noi. În acest caz, ceea ce se verifică este încadrarea pedepsei rezultante (calculată pornind de la pedepsele individuale astfel cum au fost aplicate sub legea veche) în limitele prevăzute de legea nouă.

Problema de drept a cărei dezlegare se cere privește însă modul în care trebuie realizată această verificare. Mai exact, urmează a se decide dacă în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal, condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal.

În rezolvarea acestei probleme trebuie pornit de la rațiunea dispozițiilor art. 6 din Codul penal. Această rațiune este aceea de a asigura respectarea principiului legalității pedepsei, principiu care presupune ca pedeapsa să aibă o bază legală nu doar în momentul pronunțării ei, ci și pe durata executării. Cu alte cuvinte, în urma aplicării dispozițiilor art. 6 din Codul penal, condamnatul nu trebuie să rămână în executarea unei pedepse mai mari decât maximul care i s-ar putea aplica dacă ar comite faptele sau dacă pedepsele ar fi fost aplicate sub legea nouă. Pentru a ajunge la această finalitate nu se poate face abstracție de forma de pluralitate în care se găsesc infracțiunile reținute în speță. Astfel, dacă sub legea veche faptele întruneau condițiile unei recidive, iar sub legea nouă aceleași fapte întrunesc doar condițiile pluralității intermediare, urmează să avem în vedere maximul pedepsei care se poate aplica potrivit legii noi în situația unei pluralități intermediare în structura căreia se regăsesc cele două pedepse. În consecință, maximul aplicabil nu va fi dat în speță de totalul aritmetic al celor două pedepse (cum s-ar fi întâmplat dacă faptele ar fi fost în stare de recidivă și sub legea nouă), ci de pedeapsa mai grea la care se adaugă  $\frac{1}{3}$  din cealaltă, potrivit dispozițiilor art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal. În consecință, pedeapsa aplicată urmează a fi redusă la această limită.

A menține în executare pedeapsa aplicată sub legea veche în baza cumulului aritmetic ar însemna executarea în continuare, sub legea nouă, a unei pedepse ce conține o parte care nu ar mai fi putut fi pronunțată sub imperiul acestei legi, ceea ce contravine principiului legalității.

În practica judiciară, unele instanțe, în mod eronat, au refuzat aplicarea art. 6 din Codul penal în ipoteze de genul celei analizate mai sus, cu motivarea că o pedeapsă rezultantă obținută prin cumul aritmetic rămâne aplicabilă în continuare și sub imperiul legii noi, indiferent de forma de pluralitate (recidivă sau pluralitate intermediară), în baza art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Această soluție are la bază o eroare în interpretarea dispozițiilor legale menționate. Într-adevăr, prevederea din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal are un domeniu de aplicabilitate clar stabilit și limitat la ipoteza în care, la data intrării în vigoare a noului Cod penal, suspendarea condiționată aplicată sub legea veche era încă în ființă. Această concluzie se desprinde fără echivoc din simpla lectură a textelor. Astfel, potrivit art. 15 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal. Evident, nu se poate menține decât ceea ce există la momentul respectiv. La rândul său, alin. (2) al art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal prevede că regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969. Prin urmare, doar în cazul suspendărilor condiționate ce erau în ființă la momentul intrării în vigoare a noului Cod penal tratamentul prevăzut în caz de revocare a suspendării va fi cumulul aritmetic.

Așadar, trebuie admis că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009

privind Codul penal nu își regăsesc în niciun fel aplicare în cazul suspendărilor condiționate care au fost revocate prin hotărâre definitivă sub legea veche.

Nu poate fi primit nici argumentul bazat pe o inegalitate de tratament între cel căruia i s-a revocat suspendarea condiționată sub legea veche și care poate beneficia de dispozițiile art. 6 din Codul penal, așa cum s-a arătat mai sus, și cel căruia i s-ar revoca suspendarea în condițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, căruia i s-ar aplica cumulul aritmetic. În realitate, în acest din urmă caz legiuitorul a ales să mențină beneficiul unei modalități de individualizare care nu mai există în legea nouă și care este mai favorabilă în conținut decât oricare din modalitățile prevăzute în aceasta (nu presupune măsuri de supraveghere și nici obligații, cu excepția celor civile). În schimb, în măsura în care condamnatul nesocotește beneficiul acordat, ajungându-se la revocare, legiuitorul a decis să supună această revocare regimului mai sever prevăzut de legea veche. Este dincolo de orice îndoială nu doar că alegerea este justificată, dar și că rațiunea ei nu are nimic de a face cu suspendările condiționate care au existat cândva și au fost revocate anterior intrării în vigoare a legii noi.

#### VII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Referitor la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, opinia judecătorului raportor a fost în sensul că, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal actual, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa stabilită conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, respectiv cumulul aritmetic.

#### VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Tribunalul Iași în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

##### A. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, a curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Astfel, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a fi admisibilă, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe cerințe, respectiv să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, obiectul acesteia să vizeze o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar problema de drept să nu fi fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

În ceea ce privește îndeplinirea primei condiții, se constată că ne aflăm în prezența unui complet sesizat cu soluționarea în ultimă instanță a cauzei, respectiv este vorba despre investirea Tribunalului Iași cu soluționarea unei pricini în ultimă instanță, respectiv contestația formulată de persoana condamnată L.N.I.

împotriva Sentinței penale nr. 780/10.04.2014, pronunțată de Judecătoria Iași în Dosarul nr. 8.624/245/2014.

De asemenea, chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

În ceea ce privește cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală, soluționarea problemei de drept supuse analizei urmează a influența soluționarea cererii deduse judecării, soluționarea în fond a cauzei fiind influențată de aplicabilitatea dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Codul penal sau celor ale art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal și determinarea maximului de pedeapsă aplicabil conform legii noi faptelor săvârșite de persoana condamnată.

În concluzie, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept îndeplinește cumulativ cerințele legale pentru admisibilitatea acestora.

**B. Referitor la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită:**

Pe fondul chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită, Înalta Curte statuează că, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, stabilirea pedepsei în baza legii noi, în cazul pluralității de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară, având în vedere următoarele argumente:

Modalitatea de aplicare a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei este reglementată de dispozițiile art. 6 din Codul penal, potrivit cărora „Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim”.

Rațiunea dispozițiilor art. 6 din Codul penal este aceea de a asigura respectarea principiului legalității pedepsei, principiu care presupune ca pedeapsa să aibă o bază legală nu doar în momentul pronunțării ei, ci și pe durata executării. Cu alte cuvinte, în urma aplicării dispozițiilor art. 6 din Codul penal, condamnatul nu trebuie să rămână în executarea unei pedepse mai mari decât maximul care i s-ar putea aplica dacă ar comite faptele sau dacă pedepsele ar fi fost aplicate sub legea nouă.

De asemenea, scopul reglementării art. 6 din Codul penal a fost relevat și de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr. 1/2014 în Dosarul nr. 1/1/2014/HP/P: „de a oferi suport legal unei pedepse definitive în raport cu noua lege și până la încetarea oricăror efecte ale condamnării ce vor interveni prin reabilitare”, iar în considerentele Deciziei nr. 15/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a arătat că: „principiul legalității pedepselor impunând ca pedeapsa să aibă susținere legală și după aplicarea ei, nefiind admisă executarea unei pedepse mai mari decât cea prevăzută de legea nouă mai favorabilă”.

Reglementarea art. 6 din Codul penal oferă suportul legal pentru reducerea pedepsei definitive la maximul prevăzut în noua lege mai favorabilă, excluzând posibilitatea reindividualizării judiciare ori a schimbării încadrării juridice.

Mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive este întărit și de dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, potrivit cărora „Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969 care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi”.

Același mecanism de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive este elucidat și prin Decizia nr. 1/2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, C9, în Dosarul nr. 1/1/2014/HP/P, prin care s-a statuat în sensul că: „În aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, într-o primă etapă se verifică incidența dispozițiilor art. 6 din Codul penal, cu privire la pedepsele individuale. În a doua etapă se verifică dacă pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depășește maximul la care se poate ajunge în baza legii noi, conform art. 39 din Codul penal. În cazul în care pedeapsa rezultantă, aplicată potrivit legii vechi, depășește maximul la care se poate ajunge în baza art. 39 din Codul penal, pedeapsa rezultantă va fi redusă la acest maxim. În caz contrar, pedeapsa rezultantă va rămâne astfel cum a fost stabilită potrivit legii vechi.”

Plecând de la aceste temeuri și reguli de drept, mecanismul stabilirii legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a unei cauze în care s-a reținut recidiva postcondamnatorie presupune două etape:

1. Compararea limitelor de pedeapsă pentru fiecare dintre cei doi termeni ai recidivei cu pedepsele din noua lege, în cazul depășirii pedepsa fiind redusă la maximul prevăzut de legea nouă, prin aplicarea art. 6 din Codul penal. În situația analizată cuantumul pedepselor nu depășesc maximul special din normele de incriminare prevăzute în legea subsecventă.

2. Stabilirea pedepsei pentru pluralitatea de infracțiuni. În situația în care pedeapsa aplicată pentru primul termen al recidivei (conform vechii legi) nu mai corespunde condițiilor de existență a recidivei din actuala reglementare, prevăzute de art. 41 alin. (1) din Codul penal, care impune o pedeapsă cu închisoarea mai mare de un an, pluralitatea de infracțiuni configurează o pluralitate intermediară, conform art. 44 alin. (1) din Codul penal.

Această opinie a fost deja exprimată în doctrină, arătându-se că, în aplicarea art. 6 din Codul penal, în cazul în care pedeapsa care a format primul termen al recidivei postcondamnatorii nu mai satisface condițiile de existență ale recidivei postcondamnatorii prevăzute de art. 41 din Codul penal, pluralitatea de infracțiuni îmbrăcând, potrivit legii noi, forma pluralității intermediare, limita de pedeapsă pentru rezultantă va fi maximul ce poate fi aplicat în condițiile pluralității intermediare<sup>1</sup>. Nu se poate face abstracție de forma de pluralitate în care se regăsesc infracțiunile reținute în actuala reglementare, aspect ce nu echivalează însă cu o schimbare de încadrare juridică. Astfel, dacă sub legea veche faptele întruneau condițiile recidivei, iar sub legea nouă aceleași fapte întrunesc condițiile pluralității intermediare, trebuie avut în vedere maximul pedepsei care se poate aplica potrivit noii legi în situația unei pluralități intermediare. În acest sens, maximul aplicabil va fi dat de pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă 1/3 din pedeapsa aplicabilă pentru cealaltă pedeapsă, potrivit dispozițiilor art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal.

În concret, menținerea în executare a pedepsei aplicate sub legea veche, în considerarea tratamentului sancționator specific revocării suspendării condiționate, ar însemna executarea în continuare, sub legea nouă, a unei pedepse ce depășește maximul aplicabil ce exclude cumulul aritmetic și prevede aplicarea unui spor, ceea ce contravine principiului legalității.

În ceea ce privește menținerea regimului suspendării condiționate, respectiv aplicabilitatea art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal se reține că acestea sunt dispoziții tranzitorii ce se referă la efecte deja produse ale suspendării condiționate, la momentul intrării în vigoare a noului Cod penal, când suspendarea condiționată era în ființă.

Astfel, alin. (1) al art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

<sup>1</sup> Florin Streteanu, *Aspecte privind aplicarea în timp a legii penale în condițiile intrării în vigoare a noului Cod penal*, Caiete de drept penal, nr. 3/2013, p. 39. <http://www.just.ro/LinkClick.aspx?fileticket=lx9%2bAQ1LMwU%3d&tabid=2604>, p. 31, 32.



prevede că: „Măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal”, pentru ca alin. (2) să prevadă că „regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969”.

Din analiza textelor de lege evocate rezultă faptul că dispozițiile art. 15 alin. (2) vizează revocările sau anulările de suspendare condiționată a executării pedepsei susceptibile de a fi dispuse după intrarea în vigoare a noului Cod penal și nu acele revocări sau suspendări dispuse cu caracter definitiv sub imperiul legii vechi.

În cauza ce a determinat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei a fost dispusă în mod definitiv sub imperiul vechii legi, făcând astfel inaplicabile dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Pentru considerentele expuse, se va admite sesizarea formulată de Tribunalul Iași — Secția penală, în Dosarul nr. 8.624/245/2014, prin care se solicită pronunțarea unei

hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal”.

Va statua că, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, stabilirea pedepsei în baza legii noi, în cazul pluralității de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

## ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de **Tribunalul Iași — Secția penală în Dosarul nr. 8.624/245/2014** prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal”.

Statuează în sensul că, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, stabilirea pedepsei în baza legii noi, în cazul pluralității de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 februarie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE  
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE  
**MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,  
**Mădălin Marian Pușcă**

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)  
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro  
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72  
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

